

Dilluns 27 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 10,25-37): En aquell temps, un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?». Jesús li digué: «Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?». Ell va respondre: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la força i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li digué: «Has respost bé: fes això i viuràs».

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I qui són els altres que haig d'estimar?». Jesús va contestar dient: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: 'Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més'. Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?». Ell respongué: «El qui el va tractar amb amor». Llavors Jesús li digué: «Vés, i tu fes igual».

«Què haig de fer per a posseir la vida eterna?»

Rev. P. Ivan LEVYTSKYY CSsR

Avui, el missatge evangèlic assenyala el camí de la vida: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, (...) i els altres com a tu mateix» (Lc 10,27). I perquè Déu ens ha estimat el primer, ens condueix a la unió amb Ell. Santa Teresa de Calcuta diu: «Nosaltres necessitem aquesta unió íntima amb Déu en la nostra vida quotidiana. I, com podem aconseguir-la? A través de l'oració». Estant en unió amb Déu comencem a experimentar que tot és possible amb Ell, àdhuc estimar el proïsme.

Algú deia que el cristià entra a l'església per a estimar Déu i surt per a estimar el proïsme. El Papa Benet subratlla que el programa del cristià —el programa del bon samarità, el programa de Jesús— és «un cor que veu». Veure i aturar-se! En la paràbola, dues persones veuen el necessitat, però no s'aturen. Per això el Crist reprotxa els fariseus tot dient-los: «Teniu ulls i no hi veieu» (Mc 8,18). Ben al contrari, el samarità veu i s'atura, té compassió i, així, salva la vida del necessitat i la seva mateixa.

Quan el Antoni Gaudí fou atropellat per un tramvia, algunes persones que anaven de pas no pararen per tal d'ajudar a aquell ancià ferit. No portava cap document i pel seu aspecte semblava un captaire. Gairebé segur que si la gent hagués sabut qui era aquell proïsme, haguessin fet cua per auxiliar-lo.

Quan practiquem el bé, pensem que ho fem pel proïsme, però realment també ho estem fent pel Crist: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). I el meu proïsme, diu Benet XVI, és qualsevol que hagi menester de mi i que jo pugui ajudar-lo. Si cadascú, en veure el proïsme en necessitat, es detingués i es compadís d'ell un cop al dia o a la setmana, la crisi minvaria i el món esdevindria millor. «Res ens assembla tant a Déu com les bones obres!» (Sant Gregori de Niça).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Perquè la meta que se'ns ha assenyalat no consisteix en alguna cosa menuda, sinó a què ens

esforcem per la possessió de la vida eterna» (Sant Ciril de Jerusalem)

•

«Al programa messiànic del Crist, que és alhora el programa del regne de Déu, el sofriment està present al món per provocar amor, per fer néixer obres d'amor al proïsme» (Sant Joan Pau II)

•

«(...) No podem estimar Déu si pequem greument contra Ell, contra el nostre proïsme o contra nosaltres mateixos: 'El qui no estima es queda en la mort. Tot aquell qui odia el seu germà és homicida, i ja sabeu que cap homicida no té en ell vida eterna permanent' (1Jn 3,15) (...)»
(Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.033)

Altres comentaris

«El qui el va tractar amb amor»

Gmà. Lluís SERRA i Llançana
(Roma, Itàlia)

Avui, un mestre de la Llei fa a Jesús una pregunta que potser ens hem fet més d'una vegada a la nostra vida: «Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Lc 10,25). Era una pregunta amb segona intenció, volia posar Jesús a prova. El mestre respon sàviament el que està escrit en la Llei, és a dir, estimar Déu i els altres com a un mateix (cf. Lc 10,27). La clau és estimar. Si busquem la vida eterna, sabem que «la fe i l'esperança passaran però que l'amor no passarà mai» (cf. 1Co 13,13). Tot projecte de vida i tota espiritualitat que no tingui l'amor com a centre ens allunya del sentit de l'existència. Un punt important de referència és l'amor a un mateix, que sovint s'oblida. Només des de la identitat personal es pot estimar Déu i els altres.

El Mestre de la Llei va encara més enllà i pregunta a Jesús: «I qui són els altres que haig d'estimar?» (Lc 10,29). La resposta arriba a través d'un conte, d'una paràbola, d'una petita història, lluny de formulacions teòriques complicades, però de fort contingut. El model de la persona que estima és un samarità, és a dir, un marginat, un exclòs del poble de Déu. Un sacerdot i un levita, quan veuen l'home apallissat i mig mort, passen de llarg. Els qui semblen estar més a prop de Déu (el sacerdot i el levita), més lluny estan del proïsme. El mestre de la Llei evita pronunciar la paraula "samarità" per indicar el qui es va comportar com a proïsme de l'home ferit i diu: «El qui el va tractar amb amor» (Lc 10,37).

La proposta de Jesús és clara: «Vés, i tu fes igual». No es tracta d'una conclusió teòrica del debat sinó d'una invitació a viure la realitat de l'amor, que no és sols un sentiment vaporós sinó un comportament que venç les discriminacions socials i que brolla del cor de la persona. Sant Joan de la Creu ens recorda que «a la tarda de la vida només t'examinaran d'amor».